

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Наука Господа нашега Исуса Христа назива се Јеванђељем, а Јеванђеље значи блага, добра, радосна вест. И заиста за род људски нема радосније вести од тога да је Син Божји постао Син Човечји, да је се родио као човек на земљи и да је васкрсао из мртвих као што је обећао.

Та блага вест о Васкрсењу Христовоме прво је јављена женама мироносицама, од којих једну данас прослављамо, свету мироносицу Јовану, која је међу осталима била када су ишле рано у недељу да обиђу Христов гроб и понеле миро да га миропомажу, тамо Његово тело, мислећи по обичају да то ураде. Међутим, уместо да ураде тај благочестив и побожан свој посао, оне су добиле необичну вест од анђела да Он није ту, да је васкрсао, да је устао и речено им је: „Идите и јавите Његовим ученицима“. И њима су оне јавиле, после се Господ јавио својим ученицима и многим другима. И то је заиста била радосна, блага вест за ондашње човечанство, уопште за човека, за свакога човека, јер овај свет без Господа Христа је једна мрачна, затворена тамница из које нема излаза – нема врата, нема ни прозора.

Тако је било до доласка Господа Христа. И као што се један сужањ у тамници обрадује када стражар донесе одлуку судије да је помилован и да излази на слободу - то је за њега нема сумње радосна и блага вест која га целога испуни - тако је и Јеванђеље Христово, та блага радосна вест испунила душе и срца најпре његових ученика а онда свих осталих који су у Христа поверовали као у Спаситеља света. И они који су поверовали и добили ту благу вест, они су се радовали проширењу те вести. Не само радовали него су и радили на томе. Нико то благо није држао за себе и у себи као неку скривену ризницу, свак је желео да то подели са својим братом, са својим ближњим, са својим комшијом, пријатељем, да би и они добили ту радосну вест. Апостоли су и добили ту заповест од свога Учитеља: „Идите и научите све народе на свету“ - Чему? - „Ономе што

сам вам заповедио да држите, крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа“.

И први хришћани у Јерусалиму, где је створена прва хришћанска заједница, прва хришћанска општина, тај нуклеус Цркве Христове у Јерусалиму, који је касније као зрно горущино, које је мало кад се посади у земљу али израсте у велико дрво на коме птице небеске граде гнезда, тако је и та прва заједница хришћанска из Јерусалима се разрастала и обухватила цео свет. Нема данас на кугли земаљској места где Јеванђеље Христово није проповедано, где та блага вест није стигла, где није неко обрадован том благом вешћу. А они, први хришћани у Јерусалиму, радоваху се што се умножава број оних који се спасавају јер после сваке проповеди апостолске, после сваког ломљења хлеба, значи Свете Евхаристије, број хришћана се повећавао, растао као оно тесто које од мало квасца узрасте и ускисне цело. А они се радоваху томе јер управо знали су да је то и воља Господа који жели да се сви људи спасу и дођу у познање истине и зато су се радовали. Тако и данас, браћо и сестре, ми се радујемо када видимо да прилазе нови и нови верници који се труде у животу своме да живе по Јеванђељу Христовоме, да га испуне, да ту благу вест учине срцем своје душе и да по тој благој вести живимо и управљамо живот свој.

Данас, ми се овде сви радујемо што нас је Господ удостојио да добијемо једнога новог слугу Божјег олтара, оца Натанаила, који је од ђакона постао јеромонах, онај који ће имати право да крштава, да венчава, да врши Свете Литургије и остале Свете Тајне. Ето, и то је та блага вест која је нас данас овде све испунила. А Господ је рекао једном приликом Својим слушаоцима: „Не бој се мало стадо јер би воља Оца нашега небескога да вам дарује царство“. И ми да се не бојимо него да се радујемо, иако смо мало стадо Христово натерано у катакомбе, прогнано из својих велелепних храмова и цркава али тамо где је Господ, тамо је најлепше.

Све грађевине овога света не вреде колико једна душа хришћанска, јер је једна душа скупља од целог света, казао је

Господ. Дакле, храмови имају велики значај и важност док се у њима на прави начин слави име Божје. Када тога нема, они постају обична грађевина која се данас, сутра или касније претвара у прах и пепео. Колико ли је само велелепних храмова било некада у Египту, у Сирији, у Тиваиди, где су биле монашке колоније, хиљаде монаха је тамо сигурно било. Имали су предивне храмове, имали су велике светиње, велике реликвије које су чували, али, ето, данас од тога нема ништа, ни трага се не зна где је шта било. Јер када је престало да буде тамо тих светих душа онда и те светиње, грађевине престале су да за Бога имају неку вредност. Зато тамо где је Господ, ако је Господ у нашем срцу, у нашој души, онда је та душа вреднија од целог света.

Нека би дао Бог молитвама свете Јоване мироносице, светих наших славних предака који нам веру Православну проповедаше и оставише, да и ми чувамо то као драгоцену благо и да га предамо нашим млађим покољењима да би се име Божје у нашем народу, у нашој отаџбини славило у величало док је света и века. Амин!